

Formand Tina Lambrechts mundtlige beretning til Danske Fysioterapeuters repræsentantskab den 8. november 2018

Der var engang for 100 år siden.

En lun sommerdag i 1918 var forsamlingshuset Gimle på Frederiksberg rammen om et historisk møde.

23 repræsentanter fra forskellige mindre forsamlinger af massører og sygegymnaster i Danmark havde sat hinanden stævne.

Målet var at samle alle i én forening, som kunne varetage hele standens interesser.

-0-

Ifølge historiebøgerne, var der hurtigt enighed om, at der skulle etableres en samlet forening.

Til gengæld tog det lang tid at blive enige om, hvad foreningen skulle hedde.

Men efter mange og lange drøftelser var Dansk Massage og Sygegymnastik Forening en realitet.

-0-

Og det var jo vores forening – Danske Fysioterapeuter – der blev stiftet den sommerdag for 100 år siden.

Der er sket meget siden dengang.

Med faget, med foreningen, med fysioterapeuterne og med verden omkring os.

-0-

Tag bare den faglige udvikling.

Dengang for 100 år siden var der i grove træk tre forskellige skoler inden for faget.

Selvom der var tre skoler måtte man tage helt til København for at blive uddannet massøse.

Til gengæld kunne det klares på blot et par uger.

-0-

I dag er virkeligheden noget anderledes.

Mens faget dengang var meget afgrænset og til at overskue, ja så er fysioterapeuternes faglighed vidt forgrenet i dag.

I dag kan man gennemføre den tre og et halvt år lange grunduddannelse til fysioterapeut ti forskellige steder i landet.

Og grunduddannelsen er i realiteten kun indgangen til faget.

Snart sagt alle fysioterapeuter har fulgt et eller flere kurser eller taget et af de mange efteruddannelsesforløb.

- omkring 2.000 fysioterapeuter har gennemført en formel videreuddannelse
- mere end 100 har gennemført en ph.d.
- fysioterapeuter forsker på livet løs over hele landet.
- Og den ene forsker efter den anden høster international ros og prestigefyldte priser for deres arbejde.

-0-

Ja, der er virkelig sket meget med vores fag de seneste 100 år.

-0-

Jeg er ikke i tvivl om, at den faglige udvikling har været afgørende for den rolle og den anseelse, som fysioterapeuter og fysioterapien har i dag.

Dengang for 100 år siden var massøserne og deres arbejde underlagt stram styring fra lægers side.

I dag er situationen en helt anden.

I dag er fysioterapeuter autoriserede sundhedspersoner med fuld faglig autonomi og med et meget ligeværdigt samarbejde med lægerne.

Men den udvikling er ikke kommet af sig selv.

Nej, nutidens fysioterapi er resultatet af en lang kamp.

Vi behøver ikke kigge i historiebøgerne for at finde eksempler på, at vi har kæmpet for faget og for fysioterapeuterne.

-0-

Faktisk har 2018 ikke kun været et jubilæumsår fyldt med fest og farver.

Nej, i 2018 har vi også brugt mange kræfter og meget tid på at kæmpe for ordentlige løn- og ansættelsesvilkår for **alle** foreningens medlemmer.

-0-

I foråret stod vi skulder ved skulder med en lang række faglige organisationer for at sikre løn- og ansættelsesforhold for de offentligt ansatte.

Da vi kæmpede for *#en løsning for alle*, var det imidlertid ikke kun løn vi kæmpede for.

Vi ønskede også at værne om velfærdsstatens kerne, når vi ikke gav efter for arbejdsgivernes krav.

Det var helt afgørende.

For hvis ikke velfærdssamfundets kernetropper har ordentlige arbejdsforhold, så kan vi ikke løfte danskernes velfærd og trivsel.

Derfor var kampen også en kamp for velfærdssamfundet.

-0-

Og så har vi brugt rigtig meget tid i 2018 på at forhandle med KL og Danske Regioner om en ny overenskomst for de praktiserende fysioterapeuter.

Det har virkelig været en sej kamp.

Og der var meget på spil.

For hvis det stod til vores modpart, så skulle der lægges meget snærende bånd på danskernes muligheder for at gå til fysioterapeut.

-0-

Vi fik løsnet nogle af de bånd.

Til gavn for både fysioterapeuter og patienter.

-0-

Jeg er helt sikker på, at vi fik den bedst mulige aftale, selvom jeg bestemt ikke har løbet rundt med armene over hovedet, siden vi landede aftalen.

For jeg er fuldt ud klar over, at alternativet til en forhandlet løsning havde været et lovindgreb fra Folketinget.

Det har vi jo set på flere andre praksisområder.

Og der er ikke noget der tyder på, at det er at foretrække.

-0-

Endelig vedtog vi jo en nye arbejdsmarkedsmodel, på repræsentantskabsmødet sidste år.

Det er ingen hemmelighed, at der gik en del forud for, at vi fandt frem til den model.

For vi ville sikre, at vi kunne løse den helt særlige udfordring, vi har i Danske Fysioterapeuter og at vi samtidig kunne holde fast i princippet om, at vi skal være en forening for **alle** fysioterapeuter.

-0-

Jeg er overbevist om, at vi har fundet den rette model.

Vi har brugt 2018 på at implementere modellen.

Vi har etableret de to sektioner og de har fået hver deres bestyrelse som er anført af to engagerede formænd, som i øjeblikket forhandler om nye minimumsvilkår for de ansatte på det private område.

Jeg glæder mig meget til at se resultaterne af forhandlingerne.

-0-

Så vi har altså ikke kun fejret os selv i 2018.

Vi har også kæmpet.

-0-

Og jeg er ikke i tvivl om, at vi også skal kæmpe for faget, foreningen og fysioterapeuterne i fremtiden.

Mit budskab til jer er, at vi må og skal turde tage kampen op.

For vi kan ikke bevare vores plads i samfundet, hvis vi står stille i en verden, der forandrer sig.

-0-

Derfor vil jeg gerne bruge min tale i dag på at pege på tre punkter, hvor jeg mener, at vi som fag, som forening og som fysioterapeuter skal bevæge os fremad.

- For det første skal vi fortsat udvikle fysioterapiens rolle i fremtidens sundhedsvæsen. Og i samfundet i det hele taget.
- For det andet skal vi som forening blive bedre til at møde og engagere vores medlemmer.
- Og for det tredje skal vi sikre, at foreningen også i fremtiden kan rumme alle vore forskellige medlemmer.

Det er tre punkter, jeg gerne vil uddybe nærmere.

For det første: Vores rolle i fremtidens samfund og sundhedsvæsen.

Vi skal fylde noget mere.

Både når vi taler om, hvordan samfundet og hvordan sundhedsvæsenet skal indrettes.

-0-

Vores opgave som fysioterapeuter er at holde mennesker i bevægelse.

Det gælder ikke kun i den konkrete dialog med den enkelte. Det gælder også i et større perspektiv.

Derfor skal vi som fysioterapeuter også deltage i samfundsdebatten og give vores besyv med, når det handler om, hvordan vi skal indrette vores fællesskab.

For det har betydning for danskernes udfoldelsesmuligheder og livskvalitet, at vi fysioterapeuter har rammerne til at løfte vores arbejde i det daglige.

-0-

Lad mig give et eksempel.

Forleden talte jeg med en mor til en lille dreng på et år.

Det har vist sig, at hans motorik ikke udvikler sig helt som den skal.

Hvis ikke han får den rigtige hjælp **nu**, ja så kan det præge ham resten af livet.

-0-

Når han skal i børnehave om nogle år, får han svært ved at være med, når de andre børn kravler rundt i klatrestativerne.

-0-

Et par år senere vil han kun kunne se på, når de andre drenge spiller bold i skolegården.

-0-

Og så er det ikke svært at se for sig, hvordan den her lille dreng ender som teenager med lidt for mange kilo på sidebenene og en alt for inaktiv fritid foran skærmen.

-0-

På den måde kunne en uheldig sti været lagt.

Derfor er det afgørende for drengen, at han får den rigtige hjælp fra starten.

-0-

Heldigvis fortæller moren mig, at hendes søn i øjeblikket bliver tilset af en fysioterapeut med speciale i børn.

Og hun fortæller, at hans udvikling går den rigtige vej.

Så det ser altså ud til, at den her lille dreng ender som en glad og aktiv deltager i fællesskabet.

Og det kan han blandt andet takke sin fysioterapeut for.

Det her er et eksempel på, hvor vigtige vi fysioterapeuter er for danskernes udfoldelsesmuligheder og livskvalitet allerede fra de er helt små.

-0-

Det er jeg rigtig glad for, men det er jo ikke nogen selvfølge.

Slet ikke i en tid, hvor vi oplever, at der hele tiden bliver skåret i sundhedsvæsenet.

Det er et enormt problem.

-0-

For mig er historien om den lille dreng et illustrativt eksempel på den forskel, vi fysioterapeuter kan gøre hver eneste dag.

For uanset om vi fysioterapeuter er ansat i det offentlige eller i det private, så fungerer vi som en art katalysator for den danske befolkning.

Vi er igangsættere.

Vi hjælper mennesker, som er gået i stå.

Og vi holder mennesker i bevægelse.

-0-

I det lys, mener jeg ikke, at det er for meget at sige, at vi som fysioterapeuter har en central rolle i kampen for fællesskabet og samhørigheden i samfundet.

-0-

Den rolle skal vi turde tage på os.

Jeg tror, at den falder fysioterapeuter helt naturligt.

Og jeg synes, at vi skal være stolte af den.

-0-

Når det gælder vores plads i sundhedsvæsenet, så skal fysioterapeuter også fylde mere.

Det skal vi, fordi vi ved, at fysioterapi virker.

Det ved vi blandt andet, fordi vi har været igennem en fantastisk faglig udvikling, som viser værdien af fysioterapi i alle livets faser og rum.

-0-

I den forbindelse vil jeg gerne knytte et par ord til den debat om den lille revolution, som formanden for Dansk Selskab for Fysioterapi Lars Henrik Larsen og jeg har efterlyst.

Vi har efterspurgt en lille revolution, fordi vi oplever, at der er noget, der til tider stiller sig i vejen for udviklingen af vores fag.

For når vi eller andre begejstret fortæller, at fysioterapeuter kan hjælpe i den ene eller den anden sammenhæng, så får vi nogle gange at vide, at "det er der ikke evidens for."

Og det er typisk fra egne rækker, vi hører det.

-0-

Det har fået mig til at tænke på, om vi har stirret os blind på forskningen.

Eller rettere manglen på forskning.

-0-

Jeg tror, at det er nødvendigt, at vi minder hinanden om, at den evidensbaserede praksis går på flere ben!

- Den evidensbaserede praksis handler om hvilke værdier, præferencer og ønsker patienten har.
- Den handler om, hvad fysioterapeutens kliniske ekspertise og erfaring siger?
- Og den handler om, hvad den tilgængelige videnskabelige evidens siger?

-0-

Og min pointe er, at der ikke altid foreligger 20 randomiserede og kontrollerede studier, som med al tydelighed viser, hvilken indsats der skal gives i den konkrete situation.

Men manglende sikker videnskabelig evidens skal ikke betyde, at vi fravælger behandlingstiltag, som giver mening for patienten og som vi erfaringsmæssigt ved er gavnlige.

-0-

Når jeg har talt om en lille revolution i faget, så er det blot for at sige, at vi skal sikre balancen mellem de forskellige ben.

-0-

Og når jeg siger, at der skal være balance, så er jeg altså ikke ude på at skære det forskningsmæssige ben væk, som jeg tror, at nogle har fået indtryk af.

For jeg er begejstret for de seneste års stærke videnskabelige evidensbaseret af fysioterapien.

Og jeg er pærestolt over, at vi på stadig flere områder kan sige, at videnskaben peger i vores retning.

-0-

Når jeg har valgt at løfte debatten om en bedre balance i den evidensbaserede praksis, så er det for at sikre, at vi kan fortsætte med at udvikle vores fag.

Det er for at sikre, at vi kan gribe faget an på nye måder og byde os til i de sammenhænge, som vi mener er relevante for patienterne.

Også selvom den konkrete behandling ikke har været underlagt den allerstængeste videnskabelige granskning.

-0-

Når der i dag er fysioterapeuter på mange af landets skadestuer, så er det jo ikke fordi der foreligger utallige tykke afhandlinger om, at det virker.

Fysioterapeuterne er der ude på skadestuerne, fordi de, konkret og i praksis, har vist lægerne og patienterne, at de kan skabe værdi.

-0-

Det har virkelig krævet noget af fysioterapeuterne, at kæmpe sig ind på skadestuerne.

Og det er den slags vedholdende kampe, vi skal blive ved med at kæmpe.

Fordi fysioterapeuter og fysioterapien har et uforløst potentiale, som kan være med til at løfte det danske sundhedsvæsen.

Det var det første punkt, jeg ville sætte fokus på i min beretning: Vi skal fortsætte med at udvikle

fysioterapiens rolle i sundhedsvæsenet og i
samfundet.

Nu til det andet punkt:

Vi skal flytte vores forening.

-0-

Jeg mener, at vi skal blive bedre til at inddrage
vores medlemmer.

Og vi skal styrke deres tilknytning til foreningen.

-0-

Danske Fysioterapeuter er en medlemsforening.

Vi er til for medlemmerne.

Medlemmerne **er** foreningen.

-0-

Heldigvis er det naturligt for fysioterapeuter at
være medlem hos os.

Næsten otte ud af ti fysioterapeuter i Danmark er
medlem i foreningen.

-0-

Det er rigtigt godt.

-0-

Sådan skal det også være i fremtiden.

Men det er bare ikke nogen naturlov, at det bliver sådan.

For vores organisationsprocent er faldende.

-0-

Jeg tror, der er mange forklaringer på, at vi oplever et fald.

En del af forklaringen skal findes i de generelle samfundstendenser;

- Med politisk opbrud
- Fra fællesskabsværdier til stigende individualisering
- Fra den direkte menneskelige kontakt til digitalisering
- Fra fagligt råderum til økonomiske serviceparadigmer

-0-

Faldende medlemstal er et spejl på det, der foregår i samfundet.

Derfor er det heller ikke en udvikling, som vi står alene med i Danske Fysioterapeuter.

Slet ikke.

Der er mange faglige organisationer, som er udfordret på medlemstilknytningen.

-0-

Og jeg tror, at vi må konstatere, at det ikke er nok at tale om fællesskab, svinge den røde fane og bero sig på fagbevægelsens tidligere sejre.

Der skal mere til for at lokke de unge til og for at vi kan fastholde alle vores medlemmer.

For hvis vi og andre organisationer opfatter os selv som en del af fremtidens fagbevægelse, ved vi så hvad der sikrer medlemsopbakningen?

Kender vi svarene?

-0-

Jeg tror, at vi skal indse at vi står med et blankt stykke papir foran os, hvor næste kapitel af foreningens historie skal skrives.

Forudsætningen for at skrive dette kapitel kræver at vi betræder nye veje.

Det vil kræve at alle fysioterapeuter har et tilhørsforhold til foreningen, for ellers føler man sig ikke som en del af fællesskabet.

Det vil kræve, at vi tør bryde ud af de roller, mønstre og strukturer, vi har i dag. Både i hovedbestyrelsen, blandt regionsformændene, i regionsbestyrelserne, i sekretariatet og hos formanden.

Vi skal alle turde møde medlemmerne på nye måder.

Og det vil kræve, at vi møder hver enkelt medlem på deres præmisser og banehalvdel, så alle medlemmer får et råderum for at udøve handlekraft, indflydelse og medbestemmelse.

-0-

Heldigvis er det muligt at vende udviklingen i medlemmernes tilknytning til foreningen.

Og det gør vi.

Lige nu ser vi for eksempel positive resultater af en satsning på studenterambassadører, som vi indførte sidste år.

Ambassadørernes opgave er, at gøre det tydeligt for deres medstuderende, hvad de kan bruge Danske Fysioterapeuter til.

Det øger tilknytning til foreningen og det sikrer, at de studerende føler sig hørt.

-0-

Vi har også gennemført såkaldte dimittendopkald, hvor medlemmer af regionsbestyrelserne ringer nyuddannede fysioterapeuter op og lykønsker dem og tilbyder en snak om det kommende arbejdsliv.

Og det ser altså ud til at virke: regionsbestyrelserne har fået en ny rolle og medlemmerne oplever, at de er en del af fællesskabet.

Og vi kan se, at de nyuddannede i dag er mere tilbøjelige til at bevare deres medlemskab af foreningen end de har været tidligere.

-0-

Etableringen af fraktionen, der har fået det mundrette navn *Erhvervsnetværket for Frie*

Praktiserende Fysioterapeuter er for mig et andet illustrativt eksempel.

Fraktionen har skabt en bro til og et talerør for en gruppe fysioterapeuter, som ikke tidligere har følt sig repræsenteret i foreningen.

Derfor er jeg rigtig glad for fraktionen og jeg ser den som et fint eksempel på, at det gavner at sikre alle en stemme og sikre, at alle oplever, at de har indflydelse på foreningen. Sådan at hver enkelt medlem føler sig betydningsfuld.

Jeg er ikke i tvivl om, at det øger tilknytningen til foreningen.

-0-

Vi skal fortsætte med at styrke medlemmernes indflydelse og tilknytning.

Derfor vil vi i den kommende tid se nærmere på om vi møder vores medlemmer på den rigtige måde.

Og vi skal se nærmere på, om der er behov for, at vi tilpasser organisationen til udviklingen i sundhedsvæsenet og samfundet i øvrigt.

Hvis en kommende sundhedsreform fx betyder, at regionerne bliver nedlagt og der i stedet opstår 21

nye klynger, ja så må vi jo tage bestik af den nye situation.

Og overveje om det kalder på omlægninger hos os.

Og vi skal se på, om vi kan gøre det lettere for vores mange forskellige medlemsgrupper at deltage mere aktivt i foreningens liv.

Og vi skal på samme måde deltage aktivt i medlemmernes liv.

For Danske Fysioterapeuter skal være en levende forening med aktive og engagerede medlemmer.

-0-

Heldigvis oplever jeg mange gode eksempler på, at vores medlemmer er enormt engagerede, når vi inddrager dem.

Og det vil jeg gerne benytte lejligheden til at takke for.

For vi kan ikke løfte vores opgaver i foreningen uden den tætte dialog og de mange input fra vores medlemmer.

Lad mig bare give to eksempler:

For nylig trådte ny lovgivning om frit valg til genoptræning i kraft.

For at sikre, at den nye lovgivning blev så fornuftig, som det nu kunne lade sig gøre, har vi været i tæt dialog med utallige kommunale fysioterapeuter, tillidsrepræsentanter og ledere.

Og vi har hele vejen igennem oplevet stor vilje fra vores medlemmer til at indgå i en dialog om, hvordan lovgivningen burde tilrettelægges og om hvordan kommunerne griber det an i praksis.

Tak fordi I har lyst til at bidrage.

-0-

Vores politiske udspil om fysioterapeuter på sygehusene er et andet eksempel på den uvurderlige hjælp vi har fået fra vores engagerede medlemmer.

Udspillet bygger blandt andet på en række interview, en stor spørgeskemaundersøgelse og besøg på 15 af landets sygehuse. Uden velvilje fra vores medlemmer havde vi ikke kunnet lave udspillet.

Den indsats skal I have tak for.

-0-

Vi har i øvrigt en række andre initiativer i støbeskeen, som kræver dyb involvering fra vores aktive medlemmer.

Fx tager jeg til foråret på besøg hos fysioterapeuterne i kommunerne for at se og høre, hvad der rør sig. Og for at tale med de kommunale medlemmer om den faglige udvikling og deres adgang til indflydelse på foreningens arbejde.

Jeg har tænkt mig, at besøge fysioterapeuterne i den private sektor efterfølgende.

-0-

Der bliver altså god mulighed for at komme til orde og få indflydelse på foreningens arbejde. Også i 2019.

-0-

Mere indflydelse og et endnu større tilhørsforhold var punkt nummer to, jeg ville sætte fokus på.

Det tredje område, hvor vi har en vigtig opgave foran os, handler om, at vores forening skal kunne rumme alle fysioterapeuter.

-0-

Da foreningen blev stiftet for 100 år siden var der godt 400 medlemmer.

I dag rummer organisationen 15.000 fysioterapeuter.

Med så mange medlemmer er der mange forskellige interesser på spil.

Det stiller krav til os.

For vi skal kunne rumme alle behov og kunne yde relevant service til alle.

Vi skal være et meningsfuldt fællesskab for den unge ejer af en enkeltmandsvirksomhed, som står overfor at skulle ansætte sin første medarbejder.

Vi skal være et meningsfuldt fællesskab for underviseren på professionshøjskolen, som er presset af de stadige nedskæringer i budgetterne.

Vi skal være et meningsfuldt fællesskab for den kommunalt ansatte fysioterapeut, som oplever, at den nye lov om frit valg til genoptræning skaber udfordringer i hverdagen.

Danske Fysioterapeuter er og skal være en forening for alle fysioterapeuter.

Dét forhold vil fylde meget i de næste dages diskussioner.

Ikke mindst i morgen og på lørdag.

-0-

Der skal vi jo drøfte, om vi skal være medlem af den nye fusionerede hovedorganisation eller om vi skal søge over i AC.

Det er virkelig en interessant diskussion i en organisation som vores, som rummer så forskellige medlemsgrupper som arbejdsgivere, forskere, ansatte i den offentlige og den private sektor, undervisere, ledere, klinikejere og lejere.

Uanset hvad vi vælger at gøre, så skal fremtidens fagbevægelse – i min optik – lige pudse brillerne og stille skarpt på de udfordringer vi møder.

For de grundlæggende forudsætninger på arbejdsmarkedet og i samfundet er under kraftig og hastig forandring.

-0-

Jeg ved godt, at mange af vores gæster er nysgerrige efter at vide, om vi går den ene eller den anden vej.

Men vi må desværre skuffe jer, for vi tager først diskussionen i morgen og på lørdag.

I skal dog vide, at det der vil være styrende for vores drøftelser de kommende dage, vil være, at vi alle sammen vil det bedste for landets fysioterapeuter.

-0-

Det var de tre punkter, jeg ville rundt om i min beretning.

Og når jeg ser på vores program for de kommende dage, så ligger de emner, som vi skal drøfte i god tråd med de tre punkter.

For det handler jo om fysioterapiens rolle i fremtidens sundhedsvæsen, når vi skal tale om fagligheden og om specialiseringsordningen.

Og det handler om medlemsinddragelse, når vi fx skal drøfte repræsentantskabets sammensætning, rotationsordning, anerkendelse af medlemmer, valgperioder og de studerendes plads i hovedbestyrelsen.

Og det handler om, hvordan vi varetager de forskellige interesser i foreningen, når vi skal drøfte forslag om foreningens interessevaretagelse, forslaget om en analyse af praksissektoren og forslaget om organisering af fysioterapeuter, som står udenfor ydernummersystemet.

Inden jeg slutter, vil jeg gerne sige en særlig tak til vores mange gæster og samarbejdspartnere.

I skal have tusind tak for, at I har valgt at bruge tid på at være sammen med os her i dag.

-0-

Jeg vil også gerne rette en varm tak til hovedbestyrelsens medlemmer.

Tak for med- og modspil de seneste to år.

-0-

Endelig vil jeg gerne sige tak til alle jer fysioterapeuter, som er her i dag.

I skal have tak, fordi I hver især gør, hvad I kan for at løfte fysioterapiens rolle i samfundet og i sundhedsvæsenet.

I skal have tak, fordi I engagerer jer i foreningen og fordi I ikke tøver med at give jeres mening til kende.

Og I skal have tak for, at I trods forskellige interesser og udgangspunkter, altid har øjne for det der gavner hele foreningen, faget og alle fysioterapeuter.

-0-

Jeg glæder mig meget til at tilbringe de kommende dage i jeres selskab.

Jeg glæder mig til de mange og spændende drøftelser.

Og jeg glæder mig til, sammen med jer, at bringe faget, foreningen og fysioterapeuterne ind i de næste 100 år.